Întoarcerea la Beethoven

(Grigore Constantinescu – 25 octombrie 2011)

Vorbim astăzi despre un proiect ARCUB, recenta premieră teatrală **Christine van Beethoven**, de Érich Emmanuel Schmitt. Realizatori: versiunea scenică, regia și concepția coloanei muzicale Alice Barb, traducerea Irina Margareta Nistor, scenografia Adriana Grant. Un spectacol monolog interpretat cu sensibilă emoție de marea actriță Simona Bondoc, cu premiera în sala Cantacuzină a Muzeului Național „George Enescu". De ce vorbim, la o rubrică muzicală, despre această premieră de teatru, desfășurară cu câteva zile în urmă, în seara de vineri a săptămânii trecute? Insuși titlul este incitant **– Christine van Beethoven**. Ca motto, scriitorul francez lansează ideea sa **– „Când mă gândesc că Beethoven este mort, atunci când atâția cretini se află în viață..."**

Personajul principal, Christine, o pasionată melomană, găsește într-un magazin de antichități un bust a lui Beethoven, prilej cu care are revelația că, de un timp, privindu-i chipul, ea nu mai aude, nu mai percepe, muzica marelui compozitor. Îngrijorarea crește în momentul în care și alte prietene vârstnice îi confirmă aceiași realitate de pierdere în neant a muzicii beethoveniene. Cercetând cauza, Christine ajunge, printr-o originală psihanaliză evolutivă, la momentul sinuciderii fiului ei, constatând că acesta este reperul temporal de când sensibilitatea sa rănită nu a mai putut percepe muzica lui Beethoven. Își interzisese imaginea fiului, pe care îl învățase că iubească această muzică. Căutând calea resensibilizării sale, după tragedia trăită, Christine, se reîntoarce spre acel trecut în care Beethoven era cel mai de seamă erou al iubirii pentru muzică. Astfel, recucerește treptat starea de recepție, reîncepe să-i asculte și să-i perceapă capodoperele, până când Beethoven devine un alter ego al ființei sale, odată cu amintirile interzise. Textul relatează aventura existențială a unei femei care, grație muzicii, își va schimba viața. O povestire despre tinerețea pierdută și secretele ascunse. Scriitorul Érich Emmanuel Schmitt ne descrie drumul, cu dus și-ntors, în sensibilitatea umană, datorită căreia, muzica se poate include în viața noastră, astfel salvându-ne de la singurătatea dispariției contemplării și trăirii capodoperelor componistice.

Un spectacol așa cum numai lui Alice Barb îi reușește, cu muzică și despre muzică de Beethoven, de la care fiecare are ceva de învățat. Urmează să reîncepem, individual, audițiile pe disc, la Radio sau să frecventăm stagiunile de concerte. Subtilă invitație!